

EAPC - Aprofundim en el procediment administratiu i en el funcionament de les administracions públiques

Algunes consideracions sobre la desaparició de la reclamació prèvia a la via judicial laboral en la norma que regula el procediment administratiu comú (I II)

11-01-2017

Recentment s'ha abordat en aquest blog una qüestió relativa a l'entrada en vigor de la LPACAP que sembla que està plantejant molts dubtes darrerament, la relativa a les implicacions de la desaparició de la reclamació prèvia a la via judicial laboral de la norma que regula el procediment administratiu comú, i també de la consegüent modificació de la Llei reguladora de la jurisdicció social (LRJS), modificació produïda precisament arran de l'entrada en vigor de la LPACAP.

En aquest apunt formularem alguna consideració més relativa a aquesta qüestió, la qual, com podreu comprovar si feu una recerca en línia a data d'avui, suscita encara moltíssims dubtes, que sembla que no es resoldran de manera definitiva fins que no disposem de pronunciaments judicials.

A Internet podreu trobar, per exemple, algunes referències a la Comunicació laboral núm. 67/2016 de l'Advocacia de l'Estat relativa a la supressió de la reclamació administrativa prèvia a la via laboral per la Llei 39/2015, comunicació que també ens pot ajudar a reflexionar sobre tots aquests dubtes que s'han anat plantejant; hi podeu accedir a partir de la base de dades jurídiques Tirant Online Premium (disposeu d'informació sobre l'accés a aquesta base de dades a ATRI). Entre d'altres, en aquesta consulta de l'Advocacia de l'Estat es fa referència a un altre procediment de reclamació establert específicament per la LRJS a què no vam fer referència en el nostre anterior apunt, i es tracta de les reclamacions a l'Estat del pagament de salaris de tramitació en judicis per acomiadament, regulada per l'article 117 de la LRJS.

També podeu trobar algunes reflexions interessants sobre aquesta qüestió i d'altres de relatives a les disposicions de l'article 69 de la LRJS a El Derecho, en un fòrum coordinat per F. J. Lluch Corell, amb el títol "El agotamiento de la vía administrativa y el plazo de caducidad" (al meu parer, esdevé especialment interessant l'aportació de J. Martínez Moya).

Tornem al nostre apunt anterior: hi vam formular unes reflexions arran d'alguns articles que recollien l'opinió que la reclamació prèvia s'hauria substituït pel sistema de recursos administratius. Vam tancar l'apunt amb la conclusió que semblava que la necessària (o potestativa) interposició de recursos administratius només es podia referir a les resolucions administratives en matèria laboral. Es tractaria, per exemple, d'una sanció imposada pel Departament de Treball, Afers Socials i Famílies per infracció de la normativa en matèria de prevenció de riscos laborals; en relació amb aquest acte administratiu sí que escaurien els recursos establerts per la LPACAP i seria necessari, si escau, esgotar la via administrativa mitjançant el corresponent recurs d'alçada abans de poder impugnar la resolució sancionadora davant de la jurisdicció social.

Per contra, seria diferent un supòsit que es pot donar en el conjunt de departaments de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, com és la imposició d'una sanció disciplinària a una persona que hi està vinculada com a personal laboral. El Conveni col·lectiu únic determinava que contra la resolució sancionadora es podia interposar reclamació prèvia a la via judicial; a partir de la desaparició d'aquesta reclamació prèvia sembla que la persona sancionada podrà presentar directament demanda davant de la jurisdicció social, i no ens hauríem de plantejar la possibilitat d'*oferir-li* en el corresponent peu de recursos la possibilitat d'interposar-hi recurs administratiu.

Enllacem amb aquesta darrera apreciació per plantejar un altre dels dubtes sobre els quals s'està discutint en aquest moment, relatiu a les disposicions de l'article 63 i següents de la LRJS: la supressió del requisit de la reclamació prèvia a la via judicial social implica, en els casos que escaigui, que esdevingui obligatori l'intent de conciliació o, si escau, de mediació davant del servei administratiu corresponent o davant de l'òrgan que assumeixi aquestes funcions? En la Comunicació laboral esmentada abans l'Advocacia de l'Estat considera que no; en tot cas, aquesta és una altra de les qüestions que pot plantejar dubtes.

Una altra reflexió

En l'apunt anterior, el que ens havíem plantejat essencialment és com s'havia d'accionar contra una resolució dictada per l'Administració pública, que constituís acte administratiu o acte sotmès a dret laboral, el coneixement de la qual era atribuït a la jurisdicció social. Encara ens queda, però, una altra qüestió que cal esmentar de manera més detallada: cal esgotar la via administrativa en el sentit que el personal laboral de les administracions públiques hagi de plantejar prèviament "qualsevol qüestió laboral" davant de l'Administració pública, mitjançant una sol·licitud, abans d'acudir a la jurisdicció social? Cal esgotar la via administrativa en el sentit que sigui necessari obtenir una prèvia resolució expressa o una desestimació per silenci administratiu negatiu abans de poder acudir a la jurisdicció social? Com ja vam recollir en l'apunt anterior, en general es podria pensar que a partir de l'entrada en vigor de la LPACAP les demandes contra les administracions públiques en relació amb aquestes qüestions laborals s'han d'interposar directament davant dels òrgans de la jurisdicció social, dins dels terminis que en cada cas corresponguin i d'acord amb les normes laborals i processals laborals, però sense necessitat "d'esgotar la via administrativa" en els termes a què ens hem referit; en tot cas, es tracta d'una altra qüestió també sense resoldre definitivament.

En suma, molts dubtes i potser poques respostes taxatives a data d'avui, dubtes que potser fan palesa la necessitat d'analitzar cas per cas cadascun dels supòsits que se'ns plantegin i en relació amb els quals esdevindrem part demandada davant de la jurisdicció social; sembla que no tindrem respostes definitives fins que no comptem amb una doctrina més o menys consolidada dels òrgans de la jurisdicció social.

Finalment, quant a les indicacions sobre els recursos escaients que hem d'incloure en les nostres resolucions i oficis de notificació en aquest moment inicial de certa incertesa, i quant a possibles errors que es puguin produir fins que disposem d'una doctrina consolidada de la jurisdicció social, semblaria que es podria aplicar la doctrina existent en la via contenciosa administrativa, que es pot resumir de manera planera com segueix: si l'Administració indica erròniament les accions que escauen contra determinada resolució i la persona interessada segueix les indicacions de l'Administració, aquest error a què l'ha induïda l'Administració pública no podrà provocar-li cap perjudici; en canvi, si l'Administració ha indicat correctament el règim de recursos i la persona interessada interposa, *motu proprio*, un recurs improcedent, això sí que té una conseqüència que pot ser absolutament negativa per a la persona interessada: el termini per interposar el recurs escaient no s'interromp. En tot cas, aquesta qüestió, que constitueix matèria més relativa a la via contenciosa administrativa, queda per a un posterior apunt, si escau.

Rosa María Pérez Pablo

Funcionària del Cos d'Advocacia (en serveis especials). Cap de l'Àrea de Serveis Jurídics de l'Oficina Antifrau de Catalunya